

Een van de audiciens in Sliedrecht

De hoorapparaten om mensen met gehoorverlies te helpen dateren uit 17^e eeuw. Ze stonden bekend als ‘oor trompetten’. De uitvinding van microfoon en telefoon hebben geleid tot de ontwikkeling van het eerste elektronische hoortoestel in de 19e eeuw. De volgende doorbraak kwam met de uitvinding van de transistor in de jaren vanaf 1940. De transistor hoortoestellen voor het ‘achter-het-oor’ werden draagbaar. (BL)

Hoorapperaote

We leve in 'n tijd waer voor aalle ouwerdomsverschijnsele en opgelôpe beroepsschaej een oplossing is gevonge. Daerover wi 'k 't in dut stuksie nou is hebbe. Mense die tachtigplus zijn, hebbe de tijd meegemaakt dat 'r nog ouwerwets gewaarekt wier op baggerschepe en op de wurreve. Nou zel ie meschie zegge: “Dà beur nou toch ok nog?” Dà's waer, maor 't gao mijn om de manier waerop 'r vroeger gewaarekt wier en nou! Dà's een hêël aander verhaol.

Tegewoordig hebbe me te maoke met de Arbowet die d'r op toeziet dat 'r vemaal vaailig wor gewaarekt. Iederêen zal 't mè me êens zijn dà dat een dringende nôdzaak is. Lae me is zien hoe d'r vroeger in de mesienekaomers van de baggerschepe wier omgespronge mè lewaai. Nou, kebaol dat was 'r volop en een massinist deej z'n waerek in dien herrie zonder dat 'r ietewat aan gehoorbeschaareming voor 'm was geregeld. Hôôguit had ie zellef een paar watjies in z'n ore gedaen. De gevollge hiervan laete d'r aaige raeje. Wat te

denke van de tijd toe op de scheepswurreve de schepe nog wiere geklonke. De klinkers en de dolliemanne deeje d'r waarek met blôôte ore en wazze daerdeur aallemael zô dôôf as 'n kwartel. In 't Slierechs woordeboek lees ik 't verhaal van een dôôve dollieman die een laaichie en een griffel bij 'm had; daer kò je een boodshop op schrijve, want hij was nie te beschrêêuwe.

Dut klink nou aallemael een bietjie overdreve, maor 't was de praktijk van 't daegelijks leve en niemand maakte d'r praot over, 't hoorde nou êêmel zô. Gelukkig is daer nou gêên spraoke meer van. Tegewoordig worde d'r uitgekiende oordoppies en koptillefoons voorgeschreve as ie in ruimtes waarekt waer herrie wor gemaakt, en dà's mor goed ok. Aan d'n aandere kant kijk ik wel is mè zurreg naer jongeloi die mè nog zô goed as nieuwe ore d'r vertier in de disco zoeke. 'k Ben d'r zellef nooit gewist, maor 'k heb wel een klaain indruksie van d'n hoeveulhaaid herrie die daer gemaakt wordt. 'k Betwijfel ok of ze daer aallemael lôôpe en danse mè gehoorbeschaaremers in d'r ore. Soms hoor ie wel is een auto mè jonge gassies verbij gaon met de raodio meer dan duideljik aan, dan zegge me wel is tege mekaor: "Dien oto wor ok weer behoerlijk uitgedeukt."

Ik denk zô dat de hoorapperaote verkôôpers nog een gouwe toekomst tegemoet kanne gaon. Een overmaot aan lewaai kà je nou êêmel nie loslaete op ie trommelvlieze zonder daer schaej bij op te lôôpe. As ouwere ving ik dut aalles meraokels jammer. Zellef draog ik al jaere hoorapperaote en schrijf dut verhaoltjie as ervaeringsdeskundige. 't Is waer, de nieuwerwetse toestelle zijn aalmor beterder geworre, maor 't blijf 'n hullepmiddel wat bij lange nae nie aalles oplost en je vâ je gehoorperbleme afhellept zôôas de reclaomes ons wille laete glôôve. Zonder de morelist uit te wille hange zou 't me hêêl veul deugd doen as dut stuksie ok deur jongeloi wier geleze en 't ter harte wier genome.

Jan van der Vlies